

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 1 της αποφάσεως κατά το μέτρο που διαπιστώνει ότι η Archer Daniels Midland Company (στο εξής: ADM) παρέβη το άρθρο 81 της Συνθήκης ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ συμφωνώντας (i) να περιορίσει την παραγωγική της ικανότητα και (ii) να καθορίσει τιμές ως προς το κιτρικό οξύ με καθοριστική σημασία για τη διαμόρφωση των τιμών σε ολόκληρο τον κλάδο·
- να ακυρώσει το άρθρο 3 της αποφάσεως κατά το μέτρο που αφορά την ADM·
- επικουρικώς, να τροποποιήσει το άρθρο 3 της αποφάσεως κατά το μέτρο που αφορά την ADM, ούτως ώστε να ακυρώσει ή να μειώσει ουσιαστικά το επιβληθέν στην ADM με την απόφαση αυτή πρόστιμο·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα βάλλει κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 5ης Δεκεμβρίου 2001, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/E-1/36.604 — κιτρικό οξύ), κατά το μέτρο που διαπιστώνει ότι η ADM παραβίασε τις εν λόγω διατάξεις συμφωνώντας να περιορίσει την παραγωγική της ικανότητα και να καθορίσει τιμές ως προς το κιτρικό οξύ με καθοριστική σημασία για τη διαμόρφωση των τιμών σε ολόκληρο τον κλάδο.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη, καθόσον:

- η Επιτροπή δεν διευκρίνισε τους λόγους που αφορούν το πώς υπολόγισε τη ζημία και την επίπτωσή της επί του ανταγωνισμού ή σε σχέση με την απόφασή της να μη λάβει υπόψη, κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε στην ADM, τις πωλήσεις της ADM στη σχετική αγορά του προϊόντος εντός του ΕΟΧ·
- δεν διευκρίνισε επί ποιας βάσεως μια αύξηση κατά ποσοστό 100 % θα μπορούσε να θεωρηθεί αναγκαία προκειμένου να έχει ανασχετικό αποτέλεσμα·
- η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε την άποψή της να θεωρήσει την ADM ως επιχειρηματία που αναλαμβάνει πρωτοβουλία στο θέμα του καθορισμού των τιμών.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι συντρέχει παράβαση ουσιαστικού τύπου εκ μέρους της Επιτροπής, καθόσον η Επιτροπή δεν γνωστοποίησε στην ADM τα βασικά συμπεράσματά της όσον αφορά τη φύση των επίμαχων παραβάσεων, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της ADM ως επιχειρηματία που αναλαμβάνει πρωτοβουλία στο θέμα του καθορισμού των τιμών και όσον αφορά το κατάλληλο

ύψος της έχουσας ανασχετικό αποτέλεσμα αύξησης κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου.

Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η καθής παρέβη το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και τους εφαρμοστέους κατά τον υπολογισμό των προστίμων κανόνες. Συναφώς, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι συντρέχει παραβίαση των αρχών της ασφαλείας δικαίου, καθόσον η μεθοδολογία των κατευθυντηρίων γραμμών για την επιβολή προστίμων εφαρμόστηκε επί συμπράξεως επιχειρήσεων που είχε λήξει πολύ πριν εκδοθούν οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές, της ίσης μεταχειρίσεως, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της αναλογικότητας. Ειδικότερα, η Επιτροπή δεν υπολόγισε ορθώς την αξία της συνεργασίας της ADM με την Επιτροπή για τη διαλεύκανση της ως άνω υποθέσεως συμπράξεως επιχειρήσεων.

Προσφυγή της Dr Hans Heubach GmbH & Co KG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2002

(Υπόθεση T-64/02)

(2002/C 144/100)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Dr Hans Heubach GmbH & Co KG, Langelsheim (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Frank Montag και Günter Bauer, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Φεβρουαρίου 2002 προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 3, στοιχείο β', της προσβαλλομένης αποφάσεως·
- να μειώσει σε ένα εύλογο ποσόν το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την προσβαλλόμενη απόφαση·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι η ίδια με εκείνην της υποθέσεως T-33/02 (Britannia Alloys & Chemicals, που δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή). Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το βασικό ποσό του προστίμου αντιπροσωπεύει περισσότερο από το 100 % του κύκλου εργασιών της προσφεύγουσας κατά το έτος

1998 και ότι το ποσό του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου είναι το αποτέλεσμα σειράς πλανών περί τα πραγματικά περιστατικά και πεπλανημένων εκτιμήσεων της καθής στο πλαίσιο του καθορισμού του ύψους του προστίμου. Εξάλλου, η καθής παρέβη σειρά θεμελιωδών αρχών του κοινοτικού δικαίου.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι κατευθυντήριες αρχές⁽¹⁾ συνιστούν παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62. Αμφισβητεί κυρίως τον κατ' αποκοπή χαρακτήρα των προστίμων που προκύπτουν από τη θέσπιση των κατευθυντηρίων γραμμών. Κατά την άποψή της, μόνο ένα πρόστιμο αναλογικό του κύκλου εργασιών πρέπει να θεωρηθεί νόμιμο, ο δε κατ' αποκοπή καθορισμός των προστίμων για τις μικρές επιχειρήσεις, όπως προβλέπεται στις κατευθυντήριες γραμμές, συνεπάγεται την επιβολή προστίμων μη πρόσφορων και δυσανάλογων. Κατά την άποψή της, το άρθρο 3, στοιχείο β', της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι, επομένως, επίσης παράνομο.

Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η καθής προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή των κατευθυντηρίων γραμμών, έστω και αν υποτεθεί ότι αυτές είναι νόμιμες. Ειδικότερα, η καθής αγνόησε το κριτήριο της βαρύτητας των πραγματικών περιστατικών. Όφειλε κυρίως να λάβει υπόψη της την ήπια μορφή της παραβάσεως και των περιορισμένων συνεπειών της στην αγορά, καθώς και τη μη τήρηση των σχετικών με τις τιμές συμφωνιών εκ μέρους των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων. Συνιστά παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62 το γεγονός ότι δεν ελήφθη υπόψη ότι μικρό μόνο μέρος του συνολικού κύκλου εργασιών της προσφεύγουσας σχετιζόταν με την παράβαση καθώς και το ότι αδικαιολογώντας δεν ελήφθη υπόψη η περιορισμένη οικονομική αποτελεσματικότητα της προσφεύγουσας.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το ποσό του προστίμου συνιστά παραβίαση, εν πάση περιπτώσει, των γενικών αρχών της αναλογικότητας και του προσήκοντος και ότι το γεγονός της μη λήψεως υπόψη του περιορισμένου κύκλου εργασιών της προσφεύγουσας σε σύγκριση με τον συνολικό κύκλο εργασιών συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως. Εντελώς διαφορετικά πρόστιμα επιβλήθηκαν σε επιχειρήσεις οι οποίες έχουν ακριβώς την ίδια ισχύ στην αγορά.

Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επιμέτρηση του προστίμου εκ μέρους της καθής συνιστά παραβίαση του άρθρου 7 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, δεδομένου ότι το επιβληθέν στην προσφεύγουσα πρόστιμο αντιστοιχεί σε περίοδο η οποία μετά την παύση της παραβάσεως παρατάθηκε αισθητώς δύο φορές. Η συστηματική μεταβολή της πρακτικής της καθής με την θέσπιση των κατευθυντηρίων γραμμών και την μεταβολή που αφορά τον καθορισμό του προστίμου στο τέλος του έτους 2001 συνιστά, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, παράταση της περιόδου η οποία δεν μπορεί να ισχύσει σε σχέση με συμπεριφορά η οποία σημειώθηκε πριν από την επέκταση της περιόδου.

(1) Κατευθυντήριες αρχές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3).

Προσφυγή της Griffin Europe Headquarter N.V. κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που ασκήθηκε στις 11 Μαρτίου 2002

(Υπόθεση T-70/02)

(2002/C 144/101)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Griffin Europe Headquarter N.V., εκπροσωπούμενη από τους Koen Van Maldegem και Claudio Mereu του δικηγορικού γραφείου McKenna & Cuneo, LLP, Βρυξέλλες (Βέλγιο), άσκησε στις 11 Μαρτίου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση 2455/2001/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, της 20ής Νοεμβρίου 2001, για τη θέσπιση του καταλόγου ουσιών προτεραιότητας στον τομέα της πολιτικής των υδάτων και τροποποίησης της οδηγίας 2000/60/EK, ούτως ώστε να αφαιρεθούν οι ουσίες diuron και isoproturon από τον κατάλογο·
- να καταδικάσει τους καθών σε όλα τα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα στην υπόθεση αυτή παράγει παρασιτοκτόνα (φυτοπροστατευτικά προϊόντα). Η προσφεύγουσα αμφισβητεί το γεγονός ότι ορισμένες από τις δραστικές ουσίες των προϊόντων της, το diuron και το isoproturon, περιλαμβάνονται στον κατάλογο των ουσιών προτεραιότητας στον τομέα της πολιτικής των υδάτων. Ο κατάλογος αυτός έχει καταρτιστεί από τους καθών σε εκτέλεση της οδηγίας 2000/60/EK⁽¹⁾. Θεωρείται ότι τα απαριθμούμενα προϊόντα παρουσιάζουν κίνδυνο για το υδάτινο περιβάλλον ή μέσω του υδάτινου περιβάλλοντος και πρέπει να περιοριστούν οι εκπομπές τους. Περαιτέρω, η προσβαλλομένη απόφαση επισημαίνει ορισμένα από τα προϊόντα της προσφεύγουσας ως ουσίες προτεραιότητας «υπό επανεξέταση», που θα οδηγήσει, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, στην ταξινόμησή τους ως επικινδύνων ουσιών προτεραιότητας. Οι ουσίες αυτές συνιστούν μεγαλύτερο κίνδυνο για το υδάτινο περιβάλλον και πρέπει να εξαλειφθούν οι εκπομπές τους.

Η προσφεύγουσα αντικρούει τη διαδικασία και μεθοδολογία που χρησιμοποίησαν οι καθών κατά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Για την κατάρτιση του επιμέρους καταλόγου, οι καθών χρησιμοποίησαν την απλουστευμένη (ταχεία) διαδικασία του άρθρου 16, σημείο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας 2000/60.